

Štev. 5.

V Ljubljani, maj 1924.

Letnik XXV.

Gosposvetsko polje.

(1414)

Zvonovi doné in bobni pojó
in pod vihrajočo zastavo,
glej, pisane množice radostno vro
in pesmi slovenske iz src jim teko
svečanemu dnevu na slavo.

Saj narodu danes je dana oblast,
da svojo izvede pravico:
kmet šotar poveril bo vojvodsko čast
Železnemu Ernestu v brambo in last,
da čuva z njo dom in resnico!

Ob sveti Gospé, ki vsa v cvetju dehti,
gospoda se z narodom zgrinja,
molitev iz duše pobožne kipi,
od ginjenja solzne so ljudstvu oči,
v njih jasno se solnce utrinja.

In kamenit prestol pripravljen je že
na sredi domačega polja,
in plemičem burno vzigrava srce
in vitezom drzno ostroge zvenče —
nad njimi je naroda volja! —

Zabliska v desnici se Ernestu meč,
da kmetu z njim službo priseže,
na štiri strani gre zamah blesteč,
z besedo neslišno glasno govoreč:
Zvestoba me z narodom vežel —

In kmetov klobuk da knezu napoj
domače vodice hladeče,
govedo in konja v dar prejme svoj,
a spremstva sijajnega bruhne roj
v glasove, gospoda slaveče...

Iz davne davnine pa v isti čas
slovanska se prošlost ozira:
glej Boruta vojvode blagi obraz,
Gorazda pojavi se viteški stas,
duh dvigne se Hofimira!

Nevidne roké se spno v blagoslov
in ustno dobrotno šepeče:
»Čast, bratje, varujte svojih domov,
da vam nasilje sovražnih valov
ne vzame zvestobe in sreče!« —

E. Gangl.